

Sygn. akt VIII U 1017/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 marca 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 2 czerwca 2014 r.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 1017/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zaskarżoną decyzją z dnia 13.03.2014 r., odmówił ubezpieczonemu J. W. (...) przyznania prawa do emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227), ponieważ do dnia 1.01.1999 r. ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15 -letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 3 lata, 1 miesiąc i 18 dni, a nadto nie spełnił przesłanki ukończenia 60 roku życia. W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśnił, że do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie zaliczył skarżącemu okresu od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r. w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych(...) w B. z powodu braku świadectwa z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. W pierwszej kolejności skarżący wskazał, że w latach 1977-1991 r. pracował w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych w B. (...) jako mechanik samochodowy - spawacz. Odwołujący podniósł, iż w dokumentacji w/w zakładu brak jest kart pracy, które potwierdzałyby, iż w w/w okresie

pracował w warunkach szkodliwych i z tej też przyczyny zakład pracy ubezpieczonego nie ma podstaw by wystawić mu stosowne zaświadczenie.

Dalej odwołujący zauważył, że wykonywał również pracę w warunkach szczególnych w charakterze spawacza w Zakładzie (...) Sp. z o.o. P., w okresie od 15.11.1993 r. do 1.12.1998 r., a od 1.12.1998 r. jako spawacz-ślusarz, co nie zostało uwzględnione w świadectwie pracy, przy czym potwierdza to umowa o pracę z dnia 15.11.1993 r. i aneks do umowy o pracę z dnia 28.11.1998 r.

Skarżący w końcu wniósł o uwzględnienie przy stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej tj. od 23.04.1974 r. do 15.04.1976 r. do której został powołany i w związku z tym odszedł z zakładu pracy Przedsiębiorstwa (...), gdzie pracował na stanowisku mechanika samochodowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony urodził się (...) W dniu 11.02.2014 r. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Skarżący 60 lat ukończył 2.06.2014 r.

Odwołujący na dzień 1.01.1999 r., legitymuje się stażem okresów składkowych i nieskładkowych wynoszącym 28 lat, 10 miesięcy i 28 dni, a nadto nie jest członkiem OFE.

Organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych 3 lata, 1 miesiąc i 18 dni, tj. okresy: od 1.07.1972 r. do 19.04.1974 r. i od 3.05.1976 r. do 31.08.1977 r. na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach remontowych.

ZUS nie uwzględnił natomiast skarżącemu do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r. w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych w B. na stanowisku mechanika samochodowego - spawacza, z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W związku ze swoim zatrudnieniem w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych ((...)) w B. w okresie **od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r.** ubezpieczony pracował w charakterze mechanika przy naprawie pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. (...) administrował zasobami miejskimi, podlegało mu 15 administratur domów mieszkalnych i dwa zakłady remontowe, tj. zakład nr1 i nr 2 obejmujący m.in. bazę transportu, w ramach której wydzielono warsztat samochodowy, tj. miejsce pracy skarżącego. Do początku lat osiemdziesiątych, tj. do 1983 r. odwołujący był zatrudniony na tzw. starym warsztacie, gdzie znajdował się jeden kanał remontowy i jedno stanowisko naprawy części samochodowych. Wówczas na bazie transportu pracowało około trzech mechaników i elektryk. Ubezpieczony był jedynym mechanikiem posiadającym uprawnienia spawalnicze, które nabył w 1974 r. Posiadał także uprawnienia do naprawy silników. Od 1983 r. utworzono nowy warsztat, gdzie znajdowały się dwa podstawowe kanały remontowe, jeden kanał remontowo-diagnostyczny, stanowiska do wymiany części oraz 4 stoły warsztatowe; pracowało tam około 4 - 5 mechaników i 1 elektryk. Zarówno w starym jak i w nowym warsztacie ubezpieczony wykonywał prace przy naprawie pojazdów samochodowych w kanałach remontowych, co zajmowało mu co najmniej 90% dnia roboczego. Odwołujący w kanałach remontowych wykonywał naprawy m.in.: zawieszenia pojazdów, tylnych mostów, wałów, skrzyni biegów itp., a także niektóre naprawy silników i ich podzespołów.

Od 1983r. utworzono nowy warsztat, gdzie znajdowały się dwa podstawowe kanały remontowe, jeden kanał remontowo-diagnostyczny, stanowiska do wymiany części oraz cztery stoły warsztatowe. Pracowało tam około 4-5 mechaników i jeden elektryk. Zarówno w starym jak i nowym warsztacie ubezpieczony wykonywał pracę przy naprawie pojazdów samochodowych w kanałach remontowych, co zajmowało mu średnio około 90% dnia roboczego.

Odwołujący w kanałach remontowych wykonywał między innymi naprawy zawieszenia pojazdów, tylnych mostów, wałów, skrzyni biegów itp., a także niektóre naprawy silników i ich podzespołów.

W warsztacie remontowano takie pojazdy jak: samochody ciężarowe marki S., J., M. - w liczbie około 40 szt.; samochody dostawcze marki Ż., N. - w liczbie około 10 szt.; 2 samochody osobowe; 2 autokary marki J., 4 samochody specjalistyczne tzw. zwyżki czyli samochody ciężarowe z podnośnikami, 2 ciągniki oraz przyczepy.

Na ogół ubezpieczony wykonywał pracę w kanale remontowym przez 8 godzin dziennie, wychodząc z kanału jedynie na śniadanie lub na krótkie przerwy w pracy. Takiego sposobu wykonywania pracy, przez kilka dni z rzędu, wymagał np. remont zawieszenia pojazdu. Z przyczyn technicznych niektóre naprawy nie mogły być jednak wykonywane w kanale remontowym. W związku z tym około 10% czasu pracy w ciągu dnia, ubezpieczony wykonywał poza kanałem. Do czynności wykonywanych poza kanałem należały m.in. remonty silników i ich podzespołów, a w szczególności podzespołów układu paliwowego, a także niektóre naprawy skrzyni biegów.

Poważniejsze remonty silników, wymagające wymontowania silnika z pojazdu, zdarzały się średnio raz w miesiącu i trwały około 2-3 dni. W takim przypadku ubezpieczony przez kolejne 2 lub 3 dni w miesiącu wykonywał pracę w szczególności przy naprawie wtryskiwaczy, pomp wtryskowych lub gaźników do silników spalinowych, a czasem także innych części silnika np. tłoków, wałka rozrządu, wału korbowego.

Ponadto poza kanałem wykonywano roboty blacharsko spawalnicze, które również leżały w zakresie obowiązków mechaników. Podczas wykonywania tego rodzaju napraw ubezpieczony, jako jedyny pracownik warsztatu posiadający uprawnienia spawalnicze, wykonywał wyłącznie prace polegające na spawaniu i wycinaniu blachy przy pomocy palnika gazowo-acetylenowego. Czynności blacharsko-spawalnicze polegały na wyginaniu i prostowaniu blachy metodą podgrzewania przy pomocy palnika gazowego. Wyprostowanie blachy pojazdu nie było możliwe innym sposobem z uwagi na brak specjalistycznego sprzętu takiego jak migotamy lub zgrzewarki, które w okresie zatrudnienia ubezpieczonego nie były jeszcze stosowane. W ten sposób ubezpieczony usuwał nieznaczne uszkodzenia np. prostowanie błotnika, nadkola itp., natomiast w razie większych uszkodzeń, wycinał przy pomocy palnika pogiętą część blachy pojazdu i w to miejsce montował nową, również metodą spawania, korzystając z pomocy drugiego z mechaników, który przytrzymał blachę, a następnie wyklepywał ją przy pomocy młotka i szpachlował.

Najczęściej tego rodzaju roboty spawalnicze odkładano w czasie przez część miesiąca, a kiedy zebrało się ich więcej, ubezpieczony przerywał pracę przy remontach mechanicznych w kanale i przez kolejne 3-5 dni w miesiącu, przez 8 godzin dziennie, wykonywał wyłącznie pracę przy spawaniu i wycinaniu gazowym.

W trakcie okresu spornego ubezpieczony od czasu do czasu oddelegowywany był do wykonywania robót spawalniczych do zespołu budowlano-montażowego tj. warsztatu wodno-kanalizacyjnego, przy czym formalnie przez cały ten okres zatrudniony był w bazie transportu. W takie dni oddelegowania ubezpieczony wykonywał wyłącznie prace przy spawaniu i wycinaniu palnikiem gazowo-acetylenowym, w takie dni nie wykonywał żadnych innych prac, gdyż tylko on posiadał uprawnienia spawalnicze.

W spornym okresie, zaszeregowanie na tzw. podwójnym stanowisku mechanika – spawacza, wiązało się z wyższym wynagrodzeniem, uprawnieniami ubezpieczonego, a także faktem, że ubezpieczony rzeczywiście dodatkowo takie prace spawalnicze wykonywał.

Odwołujący złożył do akt ZUS świadectwo pracy datowane na 27.12.1991 r. w którym wskazano, że był on zatrudniony w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych w B. w okresie od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r. na pełny etat na stanowisku mechanika samochodowego-spawacza.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o: akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego za okres jego zatrudnienia w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych w B. od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r., książeczkę spawacza (vide k. 13 a.s.) wyjaśnienia ubezpieczonego (vide k. 14 i 24 a.s.), zeznania świadków w osobach R. B. (vide k. 23 a.s.), J. P. (vide k. 24 a.s.).

Sąd uznał zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do poczynienia rzetelnych ustaleń w sprawie, a w konsekwencji do wydania orzeczenia opartego na tych ustaleniach. W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom świadków w osobach R. B. oraz J. P., którzy byli przełożonymi ubezpieczonego. Świadkowie ci bowiem pracowali ze skarżącym w okresie spornym, co pozwala przyjąć, iż dysponują oni dostateczną wiedzą w przedmiocie zakresu i rodzaju wykonywanych przez odwołującego prac.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227) prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 r., który:

- ukończył 60 lat w przypadku mężczyzny,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Z kolei zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie pozostawał fakt spełnienia przez ubezpieczonego warunków do przyznania świadczenia emerytalnego, tj. wykazania 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ukończeniu 60 roku życia, przy spełnieniu warunku legitymowania się 25-letnim stażem okresów składkowych i nieskładkowych oraz warunku nieposiadania statusu członka OFE. ZUS bowiem odmówił odwołującemu prawa do emerytury z uwagi na brak 15-letniego stażu pracy w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r., jak również nieosiągnięcie przepisanej prawem wieku na dzień wydania zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony udowodnił wymagany 15 - letni staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W szczególności za zasadne uznano twierdzenie skarżącego, iż w okresie spornym, tj. **od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r.** świadczył on pracę w warunkach szczególnych.

Wykonywane przez ubezpieczonego prace są wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie A, dziale XIV powoływanego rozporządzenia wymieniono: pod poz.16 prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, pod poz. 14 prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, pod poz.12 prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego w spornym okresie ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, wymienione w Wykazie A Dział XIV, poz. 16, poza kilkoma dniami w miesiącu, w których również wykonywał prace w warunkach szczególnych, a mianowicie prace przy spawaniu i wycinaniu gazowym, wymienione w Wykazie A Dział XIV poz. 12, a także prace przy naprawie wtryskiwaczy, pomp wtryskowych i gaźników do silników spalinowych, wymienione w Wykazie A Dział XIV poz.14.

Zdaniem Sądu fakt, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał różnego rodzaju prace, nie stoi na przeszkodzie uznaniu, że praca ta wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, skoro wszystkie te prace, zostały wymienione w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiącym Załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

Charakteru szczególnego wówczas wykonywanych prac nie pozbawia okoliczność, iż pewne naprawy zajmujące ubezpieczonemu średnio około 10% dnia roboczego, ze względów technicznych wykonywane były poza kanałem.

W tym miejscu miarodajna jest treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28.10.2013 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1837/13, w którym stwierdzono, że odstępstwo od reguły wykonywania prac szkodliwych dla zdrowia w pełnym wymiarze w ramach dobowej miary czasu pracy jest możliwe, kiedy czynności wykonywane w warunkach szczególnych nie narażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (Lex nr 1455461). Sąd w pełni podzielając w/w stanowisko uznał, że taki uboczny charakter przypisać należy „pracom pozakanałowym” zajmującym skarżącemu około 10 % dnia roboczego.

Ponadto w trakcie okresu spornego w związku z naprawą pojazdów samochodowych odwołujący reperował także silniki, co wiązało się z wykonaniem pracy poza kanałem i trwało około 2 - 3 dni w miesiącu. Jednakże zdaniem Sądu postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że remontując silniki ubezpieczony wykonywał w szczególności prace przy naprawie wtryskiwaczy, pomp wtryskowych lub gaźników do silników spalinowych, które również wymienione są w Wykazie A Dział XIV poz.14.

Natomiast fakt, że ubezpieczony czasem naprawiał także inne części silnika, nie wyklucza uznania, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z powyższym koresponduje sentencja wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16.05.2013 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1722/12 z sentencji którego wynika, że co do zasady nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przy czym od tej reguły istnieją odstępstwa. Jednym z takich wyjątków jest sytuacja, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Lex nr 1327511). Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że remont silnika, którego przeprowadzenie stanowi część reparacji pojazdów zasadniczo naprawianych w kanałach remontowych niewątpliwie należy do kategorii prac stanowiących integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. ...

Zdaniem Sądu, podobnie wykonywanie prac przy spawaniu i wycinaniu gazowym przez około 3-5 dni w miesiącu, nie wyklucza uznania, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, skoro prace te również zaliczane są do takiej pracy.

Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że skarżący nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o

świadczenia emerytalno - rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, takie jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283). W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił na podstawie m.in. wiarygodnych zeznań świadków, akt osobowych, że odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w związku ze swoim zatrudnieniem w Miejskim Zarządzie Budynków Mieszkalnych (...) w B. w okresie **od 1.09.1977 r. do 31.12.1991 r.** prace w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. Sąd miał na uwadze również okoliczność, iż ubezpieczony posiada świadectwo pracy na stanowisku mechanik samochodowy - spawacz korespondujące z zadeklarowanym charakterem wykonywanych przez niego czynności.

Ostatecznie wskazać należy, że okoliczność nieukończenia przez skarżącego 60 lat w dniu wydania rozstrzygnięcia nie wyklucza stwierdzenia, iż spełnił on warunek osiągnięcia przepisanej ustawą wieku w postępowaniu odwoławczym przed Sądem. Zgodnie bowiem z obowiązującą w sprawach z odwołania od decyzji ZUS zasadą legalizmu, Sąd bada legalność zaskarżonej decyzji na datę jej wydania. Reguła ta dopuszcza jednak wyjątki. Odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od osiągnięcia wymaganego stażu pracy czy ukończenia wymaganego wieku. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak Sąd Najwyższy, w orzeczeniu z dnia 10.03.1998 r., (II UKN 555/97, OSNP 1999/5/181) wskazał, że „sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Sąd jednakże może przyznać ubezpieczonemu świadczenie, jeżeli warunki je uzasadniające zostały spełnione po wydaniu zaskarżonej decyzji (art. 316 § 1 KPC)”. Takie stanowisko zajęł również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.04.2012 r. II UK 235/11 (LEX nr 1216853).

Zgodnie natomiast z treścią art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy Sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

W przedmiotowej sprawie zatem, fakt nie osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego w dacie wydania zaskarżonej decyzji nie stoi na przeszkodzie uzyskaniu spornego świadczenia w sytuacji, gdy ubezpieczony spełnił powyższą przesłankę w toku postępowania sądowego.

Reasumując, Sąd uznał, że skarżący udowodnił, że w okresie spornym wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a w konsekwencji wykazał 15-letni okres takiej pracy. W związku z tym, że spełnienie pozostałych przesłanek nie było sporne, zasadnym jest stwierdzenie, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki od których uzależnione jest przyznanie emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 2.06.2014 r., orzekając jak w sentencji wyroku.

SSO Janina Kościelniak